

G.P.A.

4 405

In the Supreme Court of South Africa
In die Hooggeregshof van Suid-Afrika

(Appel) DIVISION).
AFDELING).

APPEAL IN CRIMINAL CASE.
APPÊL IN STRAFSAK.

C. P. H. KRUGER

Appellant.

versus/teen

DIE STAAT

Respondent.

Appellant's Attorney Pro Deo Respondent's Attorney P.G. (Pta.)
Prokureur van Appellant Prokureur van Respondent

Appellant's Advocate J.N.S. du Plessis Respondent's Advocate S.J. Rossouw
Advokaat van Appellant Advokaat van Respondent

Set down for hearing on
Op die rol geplaas vir verhoor op

(T.F.A.)

bonam: Wessels, Srollif, ARR et. Kotzé, WNO AR.
du Plessis - 9.45 - 10.40.
Rossouw - 10.40 - 10.50;

C.A.U.

Pro Deo Adv. du Plessis.

Word die appel teen die
vonnis gehandhaaf en die bevel
van die Hof a quo word soos
volg gewysig --
die vonnisse -- volg intekening

IN DIE HOOGGEREGSHOF VAN SUID-AFRIKA
(APPELAFDELING)

___ In die saak tussen: _____

C.P.H. KRUGER Appellant

en

DIE STAAT Respondent

Coram: Wessels, Trollip, ARR., et Kotzé, Wn. AR.

Verhoor : 18 November 1975

Gelewer : 28 November 1975

U I T S P R A A K

WESSELS, AR.:

Appellant het gedurende Februarie 1975 in die Springs
Rondgang Plaaslike Afdeling voor regter Botha op 11 aanklagte
tereggestaan, nl.,

<u>Aanklagnommer</u>	<u>Aard van Aanklag</u>	<u>Datum gepleeg</u>
1. ---	Onsedelike aanranding	--- 18 Junie 1973
2. ---	Verkragting	--- 26 November 1973
3. ---	Roof	--- 9 Januarie 1974
4. ---	Aanranding met die op- set om ernstig te beseer---	1 April 1974

5. --- Aanranding.....2/

5.	---	Aanranding met die op-	
		set om te verkrag	--- 8 April 1974
6.	---	Crimen injuria	--- 24 April 1974
7.	---	Diefstal (motorkar)	--- 25 April 1974
8.	---	Gewone aanranding	--- 25 April 1974
9.	---	Onsedelike aanranding	--- 2 Mei 1974
10.	---	Onsedelike aanranding	--- 2 Mei 1974
11.	---	Verkragting	--- 3 Mei 1974

Appellant het aanvanklik op alle aanklagte onskuldig gepleit. Gedurende die loop van die Staat se saak, egter, het appellant sy pleit soos volg gewysig, nl.,

Aanklagte 1,5,7,8 en 9: Skuldig soos aangekla.

Aanklagte 2 en 11: Skuldig aan aanranding met die opset om te verkrag.

Aanklag 3: Aanranding met die opset om ernstig te beseer.

Aanklag 4: Skuldig aan gewone aanranding.

Sy pleit van onskuldig t.o.v. aanklagte 6 en 10 het staande gebly.

Die Hof a quo het appellant ooreenkomstig sy gewysigde pleit skuldig bevind. Wat betref aanklagte 6 en 10 is hy onskuldig bevind en ontslaan. Dit blyk uit die

oorkonde dat appellant vantevore aan misdrywe van 'n onsedelike aard skuldig bevind is. Op 3 Julie 1969 is hy

aan.....3/

aan 'n oortreding van art. 14(1) van Wet No. 23 van 1957
(ontug met 'n meisie onder 16 jaar) skuldig bevind, en 'n
opgeskorte vonnis van 2 maande gevangenisstraf is aan hom
opgelê. Op 26 November 1970 is appellant op 2 aanklagte
van onsedelike aanranding en een van crimen injuria skul-
dig bevind. 'n Vonnis van 6 maande gevangenisstraf is
t.o.v. elkeen van die drie aanklagte aan hom opgelê. Die
vonnis is in geheel vir 3 jaar opgeskort op die volgende
voorwaardes, nl.,

*....dat besk. nie gedurende die tydperk
van opskorting 'n misdaad van onsedelike
aanranding of strafregtelike injuria
pleeg nie of Art. 14 van Wet 23 van 1957
oortree nie, en dat besk. met ingang van
30.11.70 elke Maandag en Dinsdag vir 'n
tydperk van 9 maande sielkundige behande-
ling ontvang.*

Appellant het getuienis ter versagting afgelê
waarin hy o.m., getuig het dat daar by hom 'n gevoel

~~van berou is t.o.v. die misdade wat hy gepleeg het.~~

Soos hy dit gestel het: *My gewete, sal ek sê, eet my
op in die nag. Dit kom alles oor, ek slaap nie in die

nag nie.*.....4/

nag nie.* Appellant het voorts getuig dat *ek kan nie help as die drang by my opkom nie*. Twee neuropsigiatrise verslae van dr. Van Hoepen is ook aan die Hof a quo voorgelê. Die eerste is verstrek na aanleiding van die aanklagte waaraan appellant op 26 November 1970 skuldig bevind is. Dr. Van Hoepen besluit soos volg:

* Samevattend kan ons dus sê dat hy 'n geestelik vertraagde persoon is met baie sterk neurotiese verwringing van die persoonlikheid. Prestasie kan hy in sy oë net bereik deur aggressiewe optrede en impulsiewe gedrag - veral teenoor sy meer suksesvolle sussies, deur te wil wys dat hy seksueel hul meerdere is. Interessant is in die instansie dat hy reeds wel vele kere gemeenskap met meisies gehad het. Hy het hulle egter nooit aangerand nie.

Hierdie seun het langdurige, korrektiewe hulp en leiding nodig. Dit sal alleen slaag as dit gepaard gaan met werklike aanvaarding waardeur hy 'n nuwe identifikasie met sy medemens kan opbou. Mens is baie huiwerig om hom te meng met ander wetsoortreders met wie hy maklik sal kan identifiseer - hy is baie beïnvloedbaar - en wat hom dan verder op 'n verkeerde spoor kan bring. Behandeling in 'n inrigting vir geestelike vertraagde persone, soos bv. Witrand Hospitaal in Potchefstroom, sou meer kans op sukses inhou.*

Ek het reeds daarna verwys dat die straf wat gedurende November 1970 aan appellant opgelê is, opgeskort is op voorwaarde dat hy gereeld sielkundige behandeling ondergaan. Appellant het, egter, nie die behandeling vir die voorgeskrewe tydperk ondergaan nie, aangesien hy deur sy werkgewer verplaas is. Ná sy skuldigbevinding op die aanklagte wat nou ter sprake is, is hy weer op aandrang van adv. Du Plessis, wat op versoek van die Hof a quo namens hom opgetree het, deur Dr. Van Hoepen ondersoek. Sy verslag lui, o.m., soos volg:

"Hy het my vertel van die omstandighede van sy onlangse misdrywe. Dit is duidelik dat dieselfde patologie nog aanwesig is, soos in my vorige verslag vermeld, behalwe dat die siektetoestand nog vererger het en hy nou meer gedetermineerd optree, en meer aggressief.

Hy weet dat hy verkeerd doen, maar die skielike drang is te sterk in hom om hom te keer. In my vorige verslag het ek aangedui dat hy aan 'n ernstige geestelike steurnis ly en ~~behandeling in 'n inrigting soos Witrand nodig het.~~ Ongelukkig het dit nie gebeur nie.

Sy patologie.....6/

Sy patologie het vererger en vandag kan hy sonder twyfel as 'n psigopaat bestempel word, wat bowendien geestelike ver- traag is en dus nie die volle implika- sies van sy daade kan appresieer nie. Ek kan nie sê of hy met behandeling sal verbeter nie. Indien wel, sou dit in 'n inrigting vir psigopate of 'n sielsieke hospitaal moet gebeur, en sal die behan- deling seker heelwat jare in beslag neem.*

Die Hof a quo is na 'n ongerapporteerde uitspraak van regter Colman in die Witwatersrandse Plaaslike Afdeling verwys (Die Staat teen Theo Friedland), waarin die belese regter hom soos volg uitgelaat het toe hy op 16 Januarie 1975 gevangenisstraf aan die beskuldigde opgelê het, nl.,

I direct attention to the fact that on the evidence presented to and accepted by this Court, you are subject to a psychopathic disorder as defined in Act No. 18 of 1973, and I recommend that when a prison hospi- tal for psychopaths is in operation under the Act, you be transferred to such an in- stitution and kept there until it is com- patable with the public safety and public interest that you be released.

Ek kan meld.....7/

Ek kan meld dat die Wet op Geestesgesondheid (Wet No. 18 van 1973) eers op 'n datum na die afhandeling van appellant se verhoor in werking getree het, nl., op 27 Maart 1975. Wat betref dr. Van Hoepen se verslag lui die uitspraak van die Hof a quo soos volg:

"Voor ek die vonnisse wat ek besluit het om op te lê, bekend maak, wat betref jou toestand en die behandeling wat daarvoor gekry kan word, voel ek nie dat ek in 'n posisie is om dieselfde tipe bevel te maak as wat my Ampsbroer COLMAN gemaak het in die geval van Friedland nie. In daardie saak was die Hof blykbaar tevrede dat die beskuldigde inderdaad 'n psigopaat was, soos gedefinieer in die Wet. In die huidige geval het ek die verslag van dr. Van Hoepen dat jy 'n psigopaat is, maar ek is nie in my eie gemoed tevrede dat ek met sekerheid kan aanvaar dat dr. Van Hoepen die omskrywing van psigopaat in gedagte gehad het wat 'n mens aantref in Wet nr. 18 van 1973 nie - dit is die Wet op Geestesgesondheid wat nog nie in werking getree het nie. Ek voel dus nie dat ek sonder meer 'n bevel kan maak, soos jou Advokaat gevra het, dat as daardie Wet in werking tree, daar met jou gehandel moet word deur jou direk te stuur na 'n hospitaal-gevangenis vir psigopate nie.

Wat ek wel.....8/

Wat ek wel bereid is om te doen en wat ek met graagte sal doen wanneer ek my vonnis^v finaal formuleer, is om aan te beveel dat wanneer jy in die gevangenis is, daar ondersoek na jou toestand ingestel word in-gevolge die bepalings van daardie Wet, en dat daar dan dienooreenkomstig met jou ge-handel sal word volgens daardie bepalings. As dit dan sou blyk dat jy 'n psigopaat is, binne die terme van die definisie van daardie uitdrukking in die Wet, dan sal jy ge-stuur word vir behandeling na 'n gevangenis-hospitaal vir psigopate. As dit blyk dat jy een of ander soort van afwyking het, is ek oortuig daarvan dat die gevangenisowerhede die nodige stappe sal doen om jou te plaas in 'n geskikte inrigting waar jy behande-ling kan ontvang.*

Ná oorweging van die omstandighede wat op strafop-legging van toepassing is, het die Hof a quo die volgende vonnisse aan appellant opgelê:

*Aanklag nr. 1	-	1 jaar gevangenisstraf;
Aanklag nr. 2	-	4 jaar gevangenisstraf;
Aanklag nr. 3	-	3 jaar gevangenisstraf;
Aanklag nr. 4	-	1 jaar gevangenisstraf;
Aanklag nr. 5	-	2 jaar gevangenisstraf;
Aanklag nr. 7	-	6 maande gevangenisstraf;
Aanklag nr. 8	-	6 maande gevangenisstraf;
Aanklag nr. 9	-	1 jaar gevangenisstraf; en
Aanklag nr. 11	-	2 jaar gevangenisstraf.*

Dit gee 'n totaal van 15 jaar gevangenisstraf.

Die Hof a quo.....9/

Die Hof a quo het die kumulatiewe effek van die verskeie vonnisse oorweeg, soos blyk uit die volgende passasie in die uitspraak:

Een belangrike aspek wat ek nog moet behandel, is die kwessie van die kumulatiewe effek van die verskillende vonnisse wat ek op lê op die verskillende aanklagtes. Dit is natuurlik een van die dinge wat die meeste probleme veroorsaak in hierdie saak, en dit is eintlik die faktor van deurslaggewende erns. Ek moet in gedagte hou dat jy alreeds verhoorafwagter was vir ongeveer 'n jaar. Ek moet in gedagte hou dat jy die gevaar loop dat jou vorige opgeskorte vonnis wat sal agtien maande beloop, dat daardie opgeskorte vonnis teen jou in werking gestel sal kan word. Dit is reeds 'n periode van 2½ jaar gevangenisstraf wat enersyds alreeds deur jou ondergaan is, en andersyds alreeds oor jou kop hang. Soos ek alreeds vir jou te kenne gegee het, kan ek nie anders nie, in die vervulling van my plig en met die opwekking van al die dinge wat ek genoem het ten gunste van jou en teen jou, kan ek nie anders nie as om vir jou 'n lang periode gevangenisstraf op te lê.

Wat betref die saamloop van vonnisse het die Hof a quo

gelas dat die vonnis op aanklag nr. 9 saamloop met die

op aanklag nr. 1.....10/

op aanklag nr. 1 en dat die vonnisse op aanklagte nr. 7 en nr. 8 saamloop met dié op aanklag nr. 4. Die resultaat is dat 'n effektiewe vonnis van 13 jaar gevangenisstraf aan appellant opgelê is. Ten besluite het die Hof a quo die volgende aanbeveling gedoen:

"Dit word aanbeveel dat sodra Wet nr. 18 van 1973 in werking tree, daar onverwyld ondersoek ingestel word na die beskuldigde se geestestoestand ingevolge die bepalinge van artikel 30 van daardie Wet, en dat daarna op gepaste wyse met hom gehandel word kragtens die opvolgende artikels van die Wet, of dat hy in 'n geskikte inrigting geplaas word vir behandeling vir die toestand waaraan hy bevind word te ly.*

Adv. Du Plessis, wat sy plig as appellant se raadsman met voorbeeldige nougesetheid nagekom het, het in hoër beroep betoog dat dit in die onderhawige geval onvanpas was om 'n effektiewe vonnis van 13 jaar gevangenisstraf aan appellant op te gelê het. Met verwysing na die bepalinge van ~~die reeds genoemde Wet No. 18 van 1973, is betoog dat appel-~~lant se vrylating onderhewig sou wees, o.m., aan die bepalinge van artikels 33, 34 en 37 van die Wet. Eersgenoemde artikel bepaal, o.m., dat indien 'n geestesongestelde

gevangene in so 'n mate herstel het dat sy aanhouding in 'n inrigting of hospitaalgevangenis vir psigopate nie meer noodsaaklik is nie, word daar met so 'n gevangene gehandel kragtens die bepalings van artikel 34 van die Wet op Gevangenis (Wet No. 8 van 1959), d.i., die gevangene word in so 'n geval na 'n gevangenis teruggestuur om die vonnis wat as gevolg van sy oorplasing na 'n inrigting of hospitaalgevangenis onderbreek is, te voltooi. Luidens die bepalings van artikel 34 van Wet No. 18 van 1973 kan 'n geestesongestelde gevangene, ondanks die verstryking van sy gevangenisstraf, aangehou word in afwagting van die uitreiking van 'n bevel deur 'n regter kragtens die bepalings van artikel 34(4). Artikel 37 verleen bevoegdheid aan die Staatspresident om 'n geestesongestelde gevangene of onvoorwaardelik of voorwaardelik te ontslaan.

Na aanleiding van bogenoemde wetsbepalings is be-
toog dat dit dus nie noodsaaklik was om, ter beskerming van die publiek, so 'n lang tydperk van gevangenisstraf

aan.....12/

aan appellant op te lê nie, en dat die kumulatiewe effek van die vonnisse in die onderhawige geval 'n gevoel van skok meebring.

Wat die betoog betref, moet in gedagte gehou word dat Wet No. 18 van 1973 nog nie van toepassing was toe appellant se verhoor plaasgevind het nie. Wat betref die meriete van die appél, moet dit ook afgehandel word op die grondslag dat die betrokke Wet nie van toepassing is nie. Voorts, wat betref die strekking van dr. Van Hoepen se verslag, blyk dit uit die hierbo aangehaalde passasie in die uitspraak van die Hof a quo dat die Verhoorregter nie oortuig was dat dr. Van Hoepen, by die opstel van sy verslag, die omskrywing van psigopaat in Wet No. 18 van 1973 in gedagte gehad het nie. 'n Bevel soos die wat deur regter Colman in die geval Friedland uitgereik is, sou dus nie gepas gewees het nie. Die aanbeveling wat deur die Hof a quo gedoen is, het betrekking op die bepaling van artikel 30 van die Wet, waarvolgens die Minister van

Gevangenisse kan beveel dat ondersoek ingestel word na die geestestoestand van 'n gevangene, met die oog op sy aanhouding in 'n inrigting of hospitaalgevangenis vir psigopate. Tydens die verhoor van die appél is die Hof meegedeel dat 'n hospitaalgevangenis vir psigopate vanaf die begin van aanstaande jaar (1976) beskikbaar sal wees. Ná afloop van die verhoor van die appél, het adv. Rossouw, wat namens die Staat opgetree het, inligting aan die Hof verstrek wat daarop dui dat 'n ondersoek na appellant se geestestoestand kragtens die bepalings van artikel 30 van die voormelde Wet nog nie deur die Minister van Gevangenisbeveel is nie. Wat die huidige betref, is dit dus nog onseker of appellant in so 'n mate geestesongesteld is dat hy na 'n gevangenis-hospitaal vir psigopate oorgeplaas sal word.

Appellant is in ieder geval geregtig daarop dat sy appél teen die vonnis wat aan hom opgelê is deur hierdie Hof verhoor word. Met die oog op die bepalings van die reeds genoemde artikel 33 van Wet No. 18 van 1973 is die

termyn van appellant se gevangenisstraf 'n kwessie van wesenlike belang vir hom. Indien hy as geestesongestelde gevangene na 'n inrigting of hospitaalgevangenis vir psigopate oorgeplaas word, word die uitdiening van sy vonnis onderbreek. Waar dit later blyk dat hy in so 'n mate herstel het dat sy aanhouding as geestesongestelde gevangene nie meer noodsaaklik is nie, word hy na 'n gevangenis teruggestuur om daar as gewone gevangene die vonnis, wat as gevolg van sy oorplasing na 'n inrigting of hospitaalgevangenis vir psigopate onderbreek is, te voltooi. In die onderhawige geval blyk dit moontlik, selfs waarskynlik, te wees dat appellant na 'n inrigting of hospitaalgevangenis vir psigopate oorgeplaas sal word. Te oordeel na die strekking van dr. Van Hoepen se verslag blyk dit dat, indien appellant ooit sou herstel, dit slegs na 'n lang termyn van behandeling kon geskied. M.a.w., na sy oorplasing na 'n gewone gevangenis, sou appellant 'n lang termyn van gevangenisstraf as gewone gevangene moet voltooi, tensy die Minister van Gevangenis, kragtens die bepalings van artikel

34(2) van die Wet op Gevangenis (No. 8 van 1959), magtiging verleen dat appellant se tydperk van aanhouding as geestesongestelde gevangene as deel van sy vonnis van gevangenisstraf gereken word. Aangesien, soos hierbo aangedui is, Wet No. 18 van 1973, tans van toepassing is, is dit gepas om met die bepalings daarvan rekening te hou, indien hierdie Hof dit geregverdig ag om 'n gepaste vonnis aan appellant op te lê, wat verskil van dié wat deur die Hof a quo opgelê is.

Dit is nie betoog dat, wat strafoplegging betref, die uitspraak van die Hof a quo enigsins weens mistasting of wanvoorligting gebrekkig is nie. Soos reeds hierbo aangedui is, is namens appellant betoog dat die kumulatiewe effek van die verskeie vonnisse sodanig is dat dit as buitensporig hoog geag kan word. Dit is nie betoog dat enige vonnis wat t.o.v. die verskeie aanklagte aan appellant opgelê is, buitensporig is nie.

Dit blyk.....15A/

Dit blyk uit die oorkonde dat appellant hom gedurende die tydperk vanaf 18 Junie 1973 tot 8 April 1974 op vyf geleenthede aan misdaadpleging skuldig gemaak het. Appellant is op 9 April 1974 gearresteer. Hy is, hangende sy verhoor, op borgtog vrygelaat. Appellant het nie vir sy verhoor opgedaag nie, en 'n lasbrief vir sy inhegtenisneming is uitgereik. Hy is op 6 Mei 1974 vir 'n tweede keer gearresteer. Gedurende die tydperk vanaf 25 April tot 3 Mei 1974 het appellant hom by nie minder nie as vier geleenthede aan misdaadpleging skuldig gemaak. Sonder om op die vraag in te gaan of appellant as 'n psigopaat vir die doeleindes van Wet No. 18 van 1973 beskou kan word, dui die getuienis nogtans ten minste op voortgesette onverantwoordelike en aggressiewe gedrag van 'n ernstige aard aan sy kant. Die publiek (veral vrouens) is derhalwe

op.....16/

op beskerming geregtig. Die effektiewe vonnis wat deur die Hof a quo aan appellant opgelê is, is in 'n mate daarop gerig om beskerming aan die publiek te verleen. Appellant het weersinwekkende misdade gepleeg wat skerp veroordeling regverdig. In die onderhawige geval moet daar egter ook gelet word op appellant se persoonlike omstandighede. Wat dit betref, lui die Hof a quo se uitspraak soos volg:

*Dan kom ek by die derde oorweging wat ek genoem het, en dit is jou persoonlike omstandighede. Nou, dit is iets wat baie probleme vir my veroorsaak. Jy is 'n jong man, jy is 26 jaar oud, dit is iets wat strafversagtend werk. Jy sê vir my dat jy berou het. Ek aanvaar dit, maar dit is duidelik dat daardie berou jou inderdaad nie weerhou daarvan om die dinge wat jy gedoen het weer en weer te herhaal nie. Jy is eintlik 'n man, en dit is wat dit so swaar maak om jou te straf, jy is eintlik 'n man wat siek is en ek besef dit. In 'n mate kan 'n mens simpatie met jou hê omdat jy handel met drange wat jy nie kan weerstaan nie. Ek aanvaar dit, ek aanvaar dat dit so is. Ek aanvaar dat jy nie wil doen werklik wat jy doen nie, maar dat jy deur kompulsies aangedryf word om hierdie dinge te doen, dit aanvaar ek alles in jou guns, maar

die probleem.....17/

die probleem is daar dat, soos blyk uit die saak waarna jou Advokaat my verwys het, en soos algemeen bekend is, is dat die vorm van siekte waaraan jy ly, is nie, soos die Reg tans is, 'n vorm van siekte ten aansien waarvan ek die mag het om jou te verwys na 'n inrigting of 'n hospitaal of iets van dié aard nie. Ek is verplig om jou gevangenisstraf op te lê soos vir enige ander misdadiger. Maar ek sal later weer terugkom op wat gedoen kan word ten aansien van die moontlikheid om jou te help om behandeling te kry. Die punt bly dat ek dit tog as strafversagtend beskou dat jy aan hierdie toestand ly. Dit is vir my duidelik dat dr Van Hoepen, wie se verslag by toestemming ingesit is, van oordeel is dat jy 'n psigopaat is; dat jy met ander woord kompulsief optree en bowendien, volgens sy verslag, is jy ook 'n geestelik vertraagde persoon. Ek neem aan dat jy 'n ongelukkige jeug gehad het, dat jy, soos die dokter sê, nie bedeel is met 'n groot mate van begrip of insig nie; al daardie dinge beskou ek as strafversagting. Maar jy moet besef dat die dinge wat persoonlik strafversagtend werk, opgeweeg moet word teen die enormiteit van jou oortredings soos ek dit reeds beskryf het.*

Waar dit, tereg na my mening, deur die Hof a quo bevind is dat appellant "siek" is, en sy misdadige optrede in 'n hoë mate gewyt kan word aan die aanwesigheid van drange wat hy nie kan weerstaan nie, is ek van mening dat daar nie genoegsame gewig aan die kumulatiewe effek van die opgelegde vonnisse geheg is nie, veral nie waar die Hof a quo ten gunste van appellant aanvaar het dat hy nie werklik wou doen wat hy gedoen het nie, maar "deur kompulsies aangedryf" is om die misdade te pleeg. Dit blyk dus dat, afgesien van die vraag of appellant as 'n psigopaat vir die doeleindes van Wet No. 18 van 1973 sou kwalifiseer, hy ongetwyfeld psigiatriese behandeling benodig. In die omstandighede van die onderhawige geval, is ek van oordeel dat appellant se persoonlike omstandighede beklemtoning regverdig by oorweging van die uikers moeilike vraag oor wat 'n gepaste straf sou wees. Na my mening sou dit gepas wees om die vonnisse so te laat saamloop dat 'n effektiewe tydperk van 9 jaar gevangenisstraf aan appellant opgelê word. Die verskil tussen 'n effektiewe tydperk van

gevangenisstraf van 9 jaar en dié wat deur die Hof a quo beveel is, is so aanmerklik dat hierdie Hof, na my mening, geregtig is om in te gryp. Die nodige aanpassing kan gedoen word deur die vonnisse soos volg te laat saamloop, nl., die vonnisse t.o.v. aanklagte nr. 1 en nr. 5 (d.w.s. onderskeidelik 1 en 2 jaar gevangenisstraf) sal saamlopend wees met die vonnis van 4 jaar gevangenisstraf wat t.o.v. aanklag nr. 2 opgelê is; die vonnis van 1 jaar gevangenisstraf wat t.o.v. aanklag nr. 4 opgelê is, sal saamlopend wees met die vonnis van 3 jaar gevangenisstraf wat t.o.v. aanklag nr. 3 opgelê is; die vonnisse t.o.v. aanklagte nr. 7 (6 maande gevangenisstraf), nr. 8 (6 maande gevangenisstraf) en nr. 9 (1 jaar gevangenisstraf) sal saamlopend wees met die vonnis van 2 jaar gevangenisstraf wat t.o.v. aanklag nr. 11 opgelê is. Die resultaat is dan dat 'n totaal van 6 jaar gevangenisstraf saamloop met die ander vonnisse wat opgelê is, en die effektiewe tydperk van gevangenisstraf is gevolglik 9 jaar.

Die appêl.....20/

Die appél teen die vonnis slaag dus in die mate wat in die voorafgaande paragraaf uiteengesit is, en die bevel van die Hof a quo word dienooreenkomstig soos volg gewysig:

1. Die vonnisse t.o.v. aanklagte nr. 1 en nr. 5 loop saam met die vonnis van 4 jaar gevangenisstraf wat t.o.v. aanklag nr. 2 opgelê is.
2. Die vonnis t.o.v. aanklag nr. 4 loop saam met die vonnis van 3 jaar gevangenisstraf wat t.o.v. aanklag nr. 3 opgelê is.
3. Die vonnisse t.o.v. aanklagte nr. 7, nr. 8 en nr. 9 loop saam met die vonnis van 2 jaar gevangenisstraf wat t.o.v. aanklag nr. 11 opgelê is.

Die effektiewe vonnis is derhalwe 9 jaar gevangenisstraf.

Met die oog op moontlike optrede kragtens die bepalinge van artikel 30 van Wet No. 18 van 1973, word die griffier van hierdie Hof versoek om 'n afskrif van hierdie uitspraak en van die oorkonde aan die Direkteur van Gevangenis- se te verstrek.

Trollip, AR.)
Kotzé, Wn. AR.) stem saam.

D. K. - S.